

P U S S Y A L B U M

Stella Bergsma
Pussy album

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam

www.einsteinbarbie.com

www.nijghenvanditmar.nl

Copyright © Stella Bergsma 2016

Omslag Moker Ontwerp

Foto auteur Koos Breukel

Typografie Zeno Carpenier Alting

NUR 301 / ISBN 978 90 388 0082 0

Ik hoop dat je sterft aan dit boek.

Maand 6

BAG tot 0,7%

Mannen zijn klootzakken. Dat zeggen ze zelf. 'Ik ben een klootzak hoor,' roepen ze trots. Ze steken hun hand in hun broek en gaan wijdbeens zitten. 'Ik ben een enorme huffer,' zuchten ze tevreden. Ik geloof dat het is omdat ze altijd willen neuken. Dat schijnt van een vreselijke klootzakte te zijn. Ze spugen wat, krabben in hun kruis en drinken hun biertje. Neuken willen ze, vaak met vrouwen.

Vrouwen zijn kuthoeren, met hun jaloezie, hun emoties hun eeuwige gezeik over hun kont en vooral over de kont van een ander wijf. Hun valse glimlachjes. 'Hee ander wijf,' zeggen ze. 'Ben je aangevallen/afgekomen? Staatjegoe... watziejerg... wateenleuke... diekleurpastpreciesbij...' Zodra het andere wijf dan haar ongetwijfeld wanstaltige reet heeft gekeerd gaan ze roddelen. Zag je dat? Walgelijk. Al die putten en deuken, het zwabberende vet. Je kunt beter dood zijn dan deze kont hebben. Dan gaan ze huilen. Om hun eigen kont. Die is ook niet goed. Misschien moeten ze zelf dood. Het enige wat vrouwen nog meer haten dan een ander wijf is zichzelf. Dat is het kutste wat vrouwen doen, zichzelf haten. En kinderen willen natuurlijk.

Kinderen. Breek me de bek niet open. Pockethitlers. Parasieten op regenlaarsjes. Altijd zijn ze stomdronken. In het wilde weg zwalken ze voor je voeten in de supermarkt. Als

je ze omverloopt, gaan zij huilen. Net als wespen die jou steken, terwijl zij tegen je opvliegen. En ze bijten. Kleine, zure beetjes in je arm. Je kunt ze niet schoppen, omdat dat niet mag. Het zijn egoïsten. Dictatoriale dramdwergen, booskoters op veel te korte pootjes. Alles moet wanneer zij het willen. 'Ik wil nu naar buiten,' roepen ze. 'Maar liefje, dat kan niet, we zitten in een vliegtuig,' zegt hun moeder. 'IK WIL HET!' krijsen ze. Dan begint het woedepoepen. De kleine glimoogjes kwaadaardig dichtgeknepen. Hun stemmetjes doorboren je trommelvliesen. Er komt voortdurend snot en kwijl uit ze. Ze willen dieren, maar zorgen er niet voor.

Dieren zijn opportunistische hufters, met hun daze blikken en hun eeuwige, onstilbare honger. Stinken en uitwerpselen neersmijten en maar aan elkaars anus ruiken. Ze houden niet van jou, maar van het eten dat je ze geeft. Als je ze niet zou voeden, zouden ze je bespringen en kapotbijten. Ze zouden je zonder pardon volledig verorberen, zich dan uitgebreid likken en een slaapje doen. Als je liefdevol in hun holle ogen kijkt, denken zij aan overleven. Als jij ze al je problemen vertelt, liggen ze op je schoot te slapen. Daarom luisteren ze zo goed; ze verstaan je niet. Ze doen alsof ze heel wat zijn. Alsof ze in de jungle rondlopen met hun stomme plastic balletjes. Ze duiken weg als je eraan komt, alsof het verdomme oorlog is. Ze zijn onbetrouwbaar en ongeïnteresseerd. Sommige zijn niet echt. Zoals cavia's. Dat zijn eigenlijk dingen.

Dingen zijn ook tyfuslijers. Kil en berekenend, altijd erop uit om jou te pakken. Met hun gladde oppervlak, hun gestroomlijnde ontwerp. Ze willen je pijn doen, kapotmaken. De tv schreeuwt, de stofzuiger blaast. Je mept de wekker

elke dag van het nachtkastje en toch gaat hij maar door. Tot in je diepste wezen willen ze je tergen. Tot je ter aarde stort en het niet meer weet. Je sleutels hebben zich verstopt. Je portemonnee heeft anorexia. Je spiegel bespot je en daar sta je dan. Tussen de dingen. Je kunt ze horen zoemen in de stilte. Onbewogen observeren ze alles wat je doet. Meedogenloos en wreed. Het leven laat ze zo koud als ze zelf zijn. Iedere poging tot contact wijzen ze af. De dingen zijn keihard, ze geven om niets en zeker niet om jou.

En jij, jij bent ook zo'n onverbeterlijke, ongelofelijke klootzak. Dat weet je zelf ook wel. Je zit dit te lezen en kunt er niet eens om lachen. Je zit daar maar, rookt een sigaret, terwijl je zou stoppen. Je krabt aan je kont, omdat niemand je kan zien. Straks ga je nog wat porno kijken en dan je geschiedenis wissen. Je steelt van je baas, hebt een hekel aan je kinderen en bent jaloers op je vrienden. Je wilt je relatie verbreken, maar bent bang dat je geen ander meer vindt. Je lacht je burens uit en doet alsof je bekenden niet ziet op straat. Je huilt onder de douche en haat iedereen die tegenover je in de bus zit, omdat ze te hard bestaan. Je bidt tot God met je kutprobleempjes, hebt schijt aan die van een ander. Als Hij niets doet, word je boos. Dat Hij niet bestaat, maakt je niet uit, dat neem je Hem juist kwalijk. Dan vind je jezelf zielig en wil je zelfmoord plegen. Dan vervloek je jezelf om je zelfmedelijden en dan weer om het vervloeken. En je vervloekt God en Allah en iedereen die je verder maar de schuld kan geven, vooral het leven. En daar heb je dan een punt, want het leven, dat is de grootste klootzak.

Mijn naam is Eva van Liere, 37 jaar, lerares, vrouw, junk. Ik hou van het leven, maar wederzijds is het niet. Ik ben verliefd op de poëzie van Brodsky en op het grijs in de lucht vlak voor een regenbui. De kleuren lijken dan extra fel. Naderend onheil. Jij en ik waren een keer buiten vlak voor het onweer. Neuken in een Willink-schilderij.

‘Als de bliksem ons nu raakte, zou dat niet erg zijn,’ zei Jij.

‘Dat zou perfect zijn,’ zei ik.

Maar aan jou denk ik pas weer op mijn sterfbed. Ik drink nu. Sinds deze zomer elke dag. Sinds elke dag meer. Ik douch dagenlang niet, ben ’s nachts het liefst wakker, want slapen is pootjebaden in de dood. Ik zou graag naakt op straat liggen en me laten nemen door de wind. Soms denk ik dat de aarde leegloopt en ik alleen achterblijf. Ik ben altijd alles kwijt. Mis de laatste tram, vergeet de weg en kus de taxichauffeur.

Een voddenprinses met gaten in haar jurk en een scheefgezakt kroontje op haar kop. Ik pik je uit de kroeg op, pop. Ik sla je met mezelf om de oren. Ik neuk je terug. Ik pijp je tot ik kom van je gekreun, zit met mijn natte kut op je nieuwe bank en schreeuw mijn naam van de daken.

Mevrouw Van Liere. Ladydrinker, mislukt dichteres. Ik heb de wereld in mijn zak en verlies hem om de hoek. Ik ben in je gedachten en maak daar alles stuk. Ik wil niet sterven, maar weet dat het snel zal gebeuren. Ik steek mijn handen uit in het luchtledige.

Een zwerver naast wie ik vanochtend ging zitten, legde het me uit.

‘Het leven is niet eerlijk,’ zei hij. ‘Dat is de enige troost die we hebben.’ Verdomd, dat was een koesterend idee.

‘Ik moet van de week weer lesgeven,’ zei ik.

‘Zou ik je misschien lastig mogen vallen voor wat geld?’ vroeg hij.

Dat vond ik zo lief, zo beleefd. Ik vertelde het mijn moeder aan de telefoon. Ze moest niet lachen. ‘Pas je op, Eva,’ zei ze. Ik neem niet meer op als ze belt.

Eva, dat ben ik. Woordfetisjiste, misantropische, borrelbester. Ik verloor mijn relatie en bijna mijn werk. Ik weet niet meer goed of dat allemaal gebeurde om hoe ik ben, of dat ik zo ben omdat dat allemaal gebeurde. Ik stik in routine, verslik me in de grauwheden van de dagen. Ontsnapte uit alles en nu heb ik niets. Nieuwe stad, nieuwe leegte. De zuipzomer is voorbij, de blokkendoos wacht. Mijn gedachten zingen liedjes rond de dingen. Ik droom hardop en huil zachtjes.

Het tikt hol in de doos als ik binnenloop. Ik heb geen andere keuze dan hier iedere dag te komen. Mijn hoofd bonkt met mijn hakstappen. Ik moet alcohol. Nog een kwartier tot de les begint. In het toilet naast mijn lokaal werk ik een miniflesje wodka naar binnen en neem twee trekjes van een joint. Hier is het nog rustig. Het raampje boven in de tegelmuur staat open en toont een grauwe rechthoek. Koud. Ik haak het dicht en kijk in spiegel. Lelijke HOERRR, mime ik naar mezelf en steek mijn tong uit. Ik masturbeer zittend op de wc-bril, terwijl ik het lesmateriaal van vandaag doorneem.

Een jambe is een versvoet bestaande uit twee lettergrepen. Ik

begin het jaar altijd met een blok over gedichten. Mijn vingers glijden op en neer. Even wat smeer bij die droge materie creëren. Binnenrijm. 'Een jambe is een versvoet,' herhaal ik. Ik moet straks wel weten waar ik het over heb. Bestaande uit twee letterGREPEN. Ruw klauw ik mijn hand tussen mijn benen. Bolletje, poesie, lekker ding. Lekker-grepen. Een JAMBE, grom ik en trek aan mijn slipje. Is een versVOET. Ik wrijf de stof langs het vocht. Vers! Ja, jambes. Graaien Eva. Lettergrijpen, vers, vers. Genoeg. Het is bijna tijd. Ik trek het broekje uit en stop het in mijn zak. Op naar de kamer van de directeur. Bij elke stap voel ik het tussen mijn benen glibberen. Een natte kut, dat is pas poëzie.

Hij kijkt me niet aan als ik binnenkom, weet dat ik het ben. Hij zit half over zijn computer gebogen. Met frisse tegezin observeer ik hem. Een klein, onogelijk mannetje met een snor. Het baas-zijn heeft zich in zijn gezicht vastgezet, de trekken nemen zichzelf te serieus. De scherpe neus, de streepjesdunne lippen, de stompe kin. Een kortaf gezicht. Geen lyriek te bekennen. Alles snauwt en bijt kleine zinnnetjes. Botte wenkbrauwen, kille ogen die trillen als hij klaarkomt.

Sinds een jaar gebeurt dat in mijn bijzijn. De mond gaat dan open. Meestal verschijnt er wat spuug in de hoeken. De penis is blauwig, vol haarvaatjes. In erecte toestand is hij vrij imposant en zo hard als graniet. Hij voelt fijn in de hand en smaakt prettig. De directeur wast zich daar goed, dat kun je proeven. Het is een beeldhouwwerkje en als ik me erop concentreer, dan kan ik dat hoofd vermijden. Het was de enige manier om mijn baan te houden. Het verdrijft de verveling, dus echt rampzalig is het niet. Soms moet een mens nou eenmaal slikken.

Ik gooi het broekje op zijn bureau. Hij grijpt het hebberig en laat het in een la verdwijnen. 'Tot vanmiddag,' zegt

hij. Wat ik terugzeg wordt overstemd door de hoge toon die de leshel van deze dag inluidt.

‘Jullie mogen alle woorden gebruiken,’ zeg ik. Er is een blik vers pubervlees opengetrokken in mijn lokaal. Ze zitten naar de uitgang of naar voren geleund. Onhandig steunen ze op hun tafels. Ongemakkelijk van ongeluk en ongelukkig van ongemak klampen ze zich vast aan hun elektronica. Het liefst zouden ze die ellendige acnekoppen van ze er helemaal in stoppen. ‘Allemaal,’ ga ik verder. ‘Daar zijn ze voor. Ze zijn vrij, ze zijn van ons. Er is er geen een verboden.’

Iemand achterin zegt iets wat ik niet versta. Eromheen wordt gegiecheld.

‘Ja?’ Ik wil de naam zeggen, maar ben hem alweer vergeten. Net las ik de lijst nog. Wanhopig zoek ik mijn gare brein af. Ten slotte wijs ik maar. ‘Spreek op,’ roep ik door de klas. Ik wil de pauze en de drank.

‘Ook neuken?’ vraagt het. Daar gaan we weer. Ik kijk uit het raam naar buiten. Buiten. Als je eruit springt, vlieg je niet, misschien een seconde. Hoelang zou je je vrij voelen? Zou het ’t waard zijn? Het is nog altijd slecht weer. Ik zie de weerspiegeling van het lokaal in het glas. We zweven in een verlicht vierkant.

‘Ja,’ zeg ik langzaam. ‘Ook neuken. Dat zijn ook letters na elkaar. In willekeurige volgorde. Als je ze schuift staat er keunen, waarom zou het één mogen en het ander niet? Allemaal maar letters.’ Ik kijk het strak aan en denk aan Pippi Langkous vroeger in de boom bij het schoolgebouw. Als Tommy en Annika les kregen, zat zij op een tak en luisterde mee. Geweldig vond ik dat. Je moet daarbuiten zijn en niet

hierbinnen. Verkleumen in je vrijheid.

Regen slaat agressief tegen de ramen. Het is bijna gezellig. Whisky in mijn koffie en een peuk roken onder het afdakje straks. De tocht tegen je tepels voelen. Nooit kwam het in me op dat het ook eenzaam zou zijn voor Pippi. Altijd erbuiten vallen.

‘Ook n e u k e n , p i j p e n , b e f f e n e n r i m m e n ,’ spel ik. Er klinkt gesmoord gegiechel. Er is een vreemde aandacht in de ruimte ontstaan. Zelfs de grootste klieren kijken geconcentreerd mijn richting op. ‘Er zijn geen woorden taboe in dit lokaal,’ zeg ik zacht. ‘Er zijn geen taboes bij schrijven, taal is vrijheid van de geest.’

Het is inmiddels knalrood geworden en knikt. Gauw buigt het het hoofdje weer over het veilige schootscherm, de blonde haartjes als een schaamgordijntje.

‘Als je je nergens veilig voelt kun je altijd in woorden schuilen,’ praat ik verder.

Ik wil net aan Slauerhoffs *Alleen in mijn gedichten kan ik wonen* beginnen, als ik iets zie. Hem. HEM. Het onweert inmiddels buiten, maar het kan zijn dat ik dit verzin. Die aandacht. Die concentratie op wat ik zeg. Hij draagt een brilletje en zijn wangen zijn bezaaid met rode vlekjes, maar dit alles kan het feit niet verhullen dat hij prachtig is. Ongelofelijk mooi in het licht van de bliksem. De heldere ogen, de zachte volle mond. Zijn lichaam is lang en slank, om niet te zeggen mager, maar je ziet de mannelijkheid er al in doorschemeren, zoals bij een jong katertje met van die grote poten. Brede schouders, flinke handen en voeten. Het is een volwassene die staat te gebeuren. Hij zal een overeenkomstige penis hebben, denk ik, terwijl ik gekuch en geschuifel hoor. Ik merk dat ik veel te lang stil ben geweest. De ramen maken een geluid alsof de wereld aan ze trekt. Ik begin vast met praten, voor ik weet wat ik zeg. ‘Woordenbrij om welk

woord wat... wat. Wat is het ergste woord dat jullie kunnen bedenken?’

Eentje steekt een vinger op. Dit is het favoriete moment van mijn poëzieles. Het wordt voorzichtig gezegd, alsof het wordt uitgepakt. Ik leg uit hoe krachtig het is, hoe de harde medeklinkers dat nog benadrukken. Hoe het door het taboe erop bijna mythische proporties heeft gekregen. Ik schrijf het op het bord in hoofdletters: K A N K E R. Onwillekeurig draai ik me om in ZIJN richting. Wat vindt hij hiervan? Ik wil zijn goedkeuring. Dan zie ik dat hij lacht. Niet met zijn mond, maar met alles, overal. Hij lacht en zingt en juicht zonder beweging. Ik ook. Hij wil alles weten wat ik zeg. Ik wil hem elke druppel van dit kutweer wijzen.

De directeur maakt tevreden geluiden, alsof hij iets gewonnen heeft. Ik zit op mijn knieën onder zijn tafel. Zijn broek hangt op zijn enkels en als ik zijn ballen lik, van onder naar boven, zegt hij mijn naam en pakt mijn hoofd vast. Hij mag mijn naam niet zeggen. Die is van mij. Hij mag mij bij mijn haren pakken. Ik word er geil van. Ik voel het kloppen in mijn kut.

Ik neem zijn zak in mijn mond en laat een hand tussen mijn benen glijden. Langzaam beweeg ik mijn tong langs zijn lul omhoog. Hij kreunt en verstevigt zijn grip. Ik raak mezelf aan. Ik ben nat en mijn vingers glijden naar binnen. Ik neem zijn hele geslacht in mijn mond en wacht even tot ik hem onrustig voel worden. Wat doet ze? Waarom gaat ze niet door? Dan stoot ik alles opeens diep mijn keel in. Pijpen vind ik leuk, hem stom. Pijpen is ijs eten met een verrassing aan het eind. Om die gedachte moet ik lachen met een mond vol lul.

Ik herhaal mijn keelstoot. Ik verafschuw deze man. Ik haat hem *deep throat*. Dat geeft mijn acties een mooie urgentie. Orale seks op een bedje van walging. Hij probeert mijn hoofd in zijn tempo te bewegen, maar daar moet ik niets van hebben. Ik hou mijn lippen strak om het vlees, net iets te strak, zodat het lekker is, maar ook pijn doet hoop ik. Ik haatpijp je gek ouwe, denk ik. Ik zuig die pik helemaal leeg. Tot er niets over is, tot kotsens toe je stoffige hersens eruit. Ik melk je lul met mijn mond. Onder tussen vinger ik mezelf en denk aan die zwarte man vanochtend in de tram. Die met die ongelofelijk dikke lippen. Fuck, mijn hele hoofd kon in zijn zoen.

Dan komt de directeur. Ik slik. Ik kom niet en heb geen zin meer. Ik hijs mezelf onder het bureau vandaan en trek mijn kleren recht. Hij zegt nog iets. Het klinkt triomfantelijk. Ik heb geen zin om hem te verstaan en loop zijn kamer uit.

Ik zit in het Knelpunt. De haatpijpsmaak wegspoelen. Sinds deze zomer kom ik er iedere dag. Het is drie passen lopen van mijn huis. Een onooglijke bruine pijpenla is het. Een klemmende wandkast, sigarendoos met kleedjes, asbak met ramen. Op een dag zijn er mensen in gaan zitten, op elkaar gepakt in een walm van rook. Ik ben erbij gaan zitten. Ze kennen me. Ik ken hen. Na hun werk komen ze, met hun praatjes. Over hun baas, hun vrouw die ze niet begrijpt, hun kinderen die hun ditendatdiploma hebben gehaald en waar ze zo lalala trots op zijn. Ik biets hun peuken en jenever. Als ik geld heb geef ik een rondje. Ik leg mijn voet in hun kruis en lach met ze mee.

Soms geef ik ze een kusje. Een kleintje, naast de dikke

rode neuzen op de grofgetrokken bekken waar de droefenis in gestold is. Sentiment zwemt rondjes in hun waterige ogen, om er eens in de zoveel tijd uit te stromen. Natuurlijk, ik hou van ze, ze zijn net als ik. Maar ik ga niet naar die kutpraatjes van ze luisteren. We lallen gewoon keihard tegen elkaar in. Praten alleen onszelf maar waar. Met een beetje mazzel neem ik een vent mee naar huis, met nog meer mazzel blijft hij niet te lang.

De man die een volledig leeg huis had, op een rij cowboylaarzen na. De man die twee condooms om wilde, omdat hij dacht dat ik een zendertje in mijn kut had. De man die erop stond dat ik meteen bij hem introk. De man die tijdens de seks bleef herhalen dat hij zoiets nooit eerder had gedaan. Een Amerikaan was dat. De volgende dag vond ik geld in mijn zak. De man die wilde dat ik hem vastbond en dan weg zou gaan. Ik deed het, dronk drie borrels in het café en ging terug. De man die bleef zeggen dat-ie van me hield, net zolang tot ik hem wegstuurde. De grote, de kleine, dikke, dunne, met baarden, zonder. Met trieste ogen, met lelijke schoenen, met mooie lippen, met nare tanden, met een fijne geur, met stevige handen. De penissen groot, klein, dikkig, met paarse aderen. Prachtig gevormde, die je zou willen kleien, of zoenen, of adoreren. Stompe, die er onhandig uitzien. Met rare hoeken of verfrommelde ballen. Een zakkende zak, of juist eentje die niet te vinden is.

De woorden, de teksten die eruit komen, de smoesjes, de telefoonnummers, de lezingen over hun saaie banen. De wanhoop, de ouderdom, de naderende afgrond, onomkeerbaar in hun ogen als ze klaarkomen. De noodzaak van hun teleurstelling. De ontroering soms, strelende vingers

over je wang. Of dat ze tegen je borst aan gaan liggen alsof ze thuis willen komen. De onbeholpenheid, de spullen die ik moet zien, de muziek waar ze naar luisteren. Hun dure parket. Hun inklaphuizen, hun oprollevens, hun vouwverdiert, hun doe-het-zelfzonden. Hun instantschaamte, opklopseks, opblaasgeilheid, uitschuifdood. De nachtelijke telefoontjes naar dealers, die in hun mobiel onder 'mama' staan. De boeken die ze lezen, of nog erger, schreven.

Hun zomerhuisjes in de Ardennen, hun kinderen die ik nooit zal kennen. Hun scheefgezakte tuinen, waarin ik naakt wil dansen. Of ze een vuurkorf hebben, vraag ik. Hun aanleengangst, hun inloopzorgen. Hun verkeerde koppen in de morgen. De verkrampde zuchten in mijn oor als verkapte smeekbedes. Ze mogen proberen in me te klimmen, maar mijn baarmoeder gaat ze niet verlossen. Ik kan ze neuken, daar houdt het op. Ik kan klaarkomen met overgave in hun gezicht. Mezelf over ze heen smeren. Mijn kut wist hun trekken uit, die ik toch vergeten ben als ik de deur uit loop.

Voor ik naar huis ga bezoek ik meestal eerst de slijter. De snoepwinkel voor de alcoholist. Die licht giftige geur als je binnenkomt, de enorme hoeveelheid flessen in alle kleuren en vormen. Dit is niet zomaar een slijter. Dit is een alcoholbibliotheek. Scheve, vierkante, gouden flessen, stenen op de bodem, planten, wormen, vogels op sterk water. Het is de beste van de stad. De eigenaar is een intellectueel. Een dunne man met grijze krullen en een grote bril. Hij weet alles over alles te vertellen. Uit het Andesgebergte. Gemaakt door kauwende bedoeïenen in de Wadi Rumcolawoestijn. De laatste uit de serie, een echt collectors item. Uiterst interessant. Hier zuip je op stand.

'Dame,' zegt hij altijd tegen me. Bijna om het woord. Ik

ben een dame, een keurige drinkdame die haar lever chic aan het spit rijgt.

Vandaag neem ik een originele graswodka. Net zo goed als het dure merk, maar eigenlijk beter, dame. Kijk dat zijn de adviezen. Geen bittere gal en galsmaak in je bek als je hier koopt.

‘Prima keuze dame,’ zegt hij terwijl hij de fles inpakt.

‘Een prettige dag maar weer hè, dame. Tot ziens dame.’

Tot ziens snoepslijter. Vriendelijk drank.

Als ik thuiskom hangt er een post-it op mijn deur.

Kan de muziek zachter? Groetje.

Dat is van Marissa, mijn benedenbuurvrouw. Ze heeft de begane grond en eerste verdieping. Een vrouw van in de vijftig, met kort rood haar. Ze doet vage spirituele cursussen en ligt in de zon in de tuin. Bij elk straaltje is ze er. Dekentje, boekje, flesje water. Ik gebruik haar als weerhuisje. Als het mannetje buiten is wordt het slecht weer, als het vrouwtje buiten is mooi. Ze heeft geen werk, past af en toe op wat kinderen. Soms neemt ze een man mee, maar die blijft nooit lang. Begin van de zomer heb ik rosé bij haar gedronken, om te vieren dat ze een vriend had. Een Joegoslaaf was dat, met een mager gezicht. Ik vond hem wel wat hebben, hij leek op Mink DeVille. Hij zat in een rolstoel en had van die stoere handschoentjes voor de wielen. Hij rookte als een ketter en pakte haar steeds bezitterig vast. *Demasiado Corazon*. Drie dagen later lag ze weer in de tuin. Dekentje, boekje, flesje water. Toen ik hier anderhalf jaar geleden kwam wonen benijdde ik haar. Elke keer als ik naar school

moest zag ik haar liggen. Als ik terugkwam en ik stapels boekverslagen na moest kijken, lag ze er nog. Vaak vroeg ze of ik een wijntje kwam drinken. Nee, kon niet, moest werken. Het leven is niet alleen maar werken, zei ze dan. Je moet ook ontspannen.

Deze zomer ging ik best vaak bij haar langs. Tot ze terugkwam van een cursus *rebirthen* en vijf dagen achter elkaar hetzelfde nummer draaide. *Feel the love generation*.

Een week later kreeg ze een psychose. Woedend bonsde ze op mijn deur. 'Waarom film jij me overal,' schreeuwde ze. 'Mannen in oranje vesten spelen mijn leven na. Wegwerkers! Jij weet ervan. Waarom doe je dat, Eva?'

Ik gaf haar een glas wijn en twee oxazepam die ik nog had liggen. Ga je lekker slapen, Marissa? Bel je morgen je huisarts? De volgende dag was het schitterend weer. Ik ging naar mijn balkon om mijn ochtendwhisky te drinken en over de rand te kijken hoe het met haar was. In plaats van dekentje, boekje, flesje water, zag ik luidsprekerboxen, spiegels, beelden, borden en foto's in het gras. Kaarten, kleren, meubels, alles wild in het rond gestrooid. Ik ging naar beneden met een fles wijn en klopte aan.

'Wie is daar?' Ze klonk koud en wantrouwig. Alsof ze niet meer in zichzelf zat. Ze wilde me niet binnenlaten. Ik heb daar een uur gestaan. Brak de wijn aan, zoop, lulde en smeekte tot ik moest huilen van pure onmacht. Toen opende ze de deur op een kier.

'Waarom huil je?' vroeg ze met die stem van een ander.

'Je hebt je kamer naar buiten gegooid,' snikte ik.

'Omdat ik woedend ben,' zei ze. 'Woedend van eenzaamheid.' Ze liet me binnen, we dronken de wijn en nog een halve fles die zij had staan. Ze ontdooide wat, ruimde de tuin op, belde de huisarts. We gingen samen naar de apotheek voor een antipsychoticum. Sinds die dag praat ze

niet meer tegen me. Alsof ze me iets verwijt. Ze hangt alleen nog maar briefjes op met 'groetje'.

Er ligt was in mijn tuin, groetje.

Niet met de deur smijten, groetje.

In een bol meisjeshandschrift met nog net geen hartjes of bloemetjes. Dit duurt al ongeveer een maand. Ik denk dat ze heel erg kwaad op me is. Ik kan het bijna door haar voordeur heen voelen als ik erlangs loop. Ik ben als de dood dat ze me op een dag, als ik naar beneden loop, de trap af duwt.

Het rode lichtje van mijn antwoordapparaat knippert. Mijn moeder. Ik schenk mezelf een glas graswodka in en doe mijn computer aan. Het licht laat ik uit en mijn kleren gooi ik op de grond. Ik hou van ongezellig. Ik kijk in mijn mailbox. Tien nieuwe berichten met foto. Mijn penis-mails. Ik doe het allemaal; wappen, chatten, snappen, cammen, maar mailen vind ik het leukst. Lekker ouderwets piemels met de postkoets. Ik klik erdoorheen. Ze schieten als paddenstoelen uit mijn beeldscherm, dakjes, stammen. Toepasselijk voor de tijd van het jaar. Eentje is met een groothoeklens genomen, de eikel raakt bijna mijn gezicht. Geswaffeld door een foto. Raketten zijn het, opdringerige pijlen. Eigenlijk alleen goed te verdragen als je opgewonden bent. Sommigen doen al pijn als ik ernaar kijk. Ik neem een flinke slok van de wodka en lees de teksten.

Schatje, schatje, wat een mooie lippen heb je, mmm. Ik wil je klaarmaken. Lik je clitje. Lekker kutje, tje, tje, tje. Alsof ze een kind van je willen maken. Zichzelf weer jongrukken.